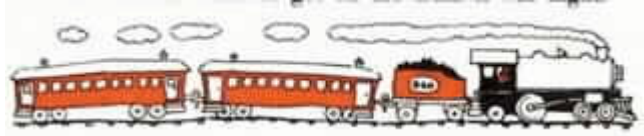


מיקי



מוד ומיסקה פטרשאם (1929)

לדרך. בהתחלה הוא שט באוניה ואחר כך
נסע ברכבת ואחרי כן ברכבת שניה. וכשירד



בסוף, היה לילה.
הוא יכול היה לראות רק כוכבים. הוא היה
לגמרי לבד.
שם, איפשהו למטה ראה גם אורות קטנים.
הוא חשב "אולי אלה אורות בבתי אנשים."
והוא התחיל ללכת לכוון זה.



ובאמת כך היה. האורות נראו בחלונות של
בתים קטנים ומוזרים. הוא תחילה הציץ בחלון



הנה לפניכם ילד קטן בשם מיקי.
יום אחד הוא שמע את אבא שלו מדבר עם
חבר על מקום הקרוי הונגריה. למיקי נשמע
השם הזה משעשע מאוד, אך הוא הבין שזה
שם של מקום של ממש.
הוא חיפש במפה. המקום היה נראה רחוק
מאוד, אבל הוא החליט להגיע לשם, לכן יצא



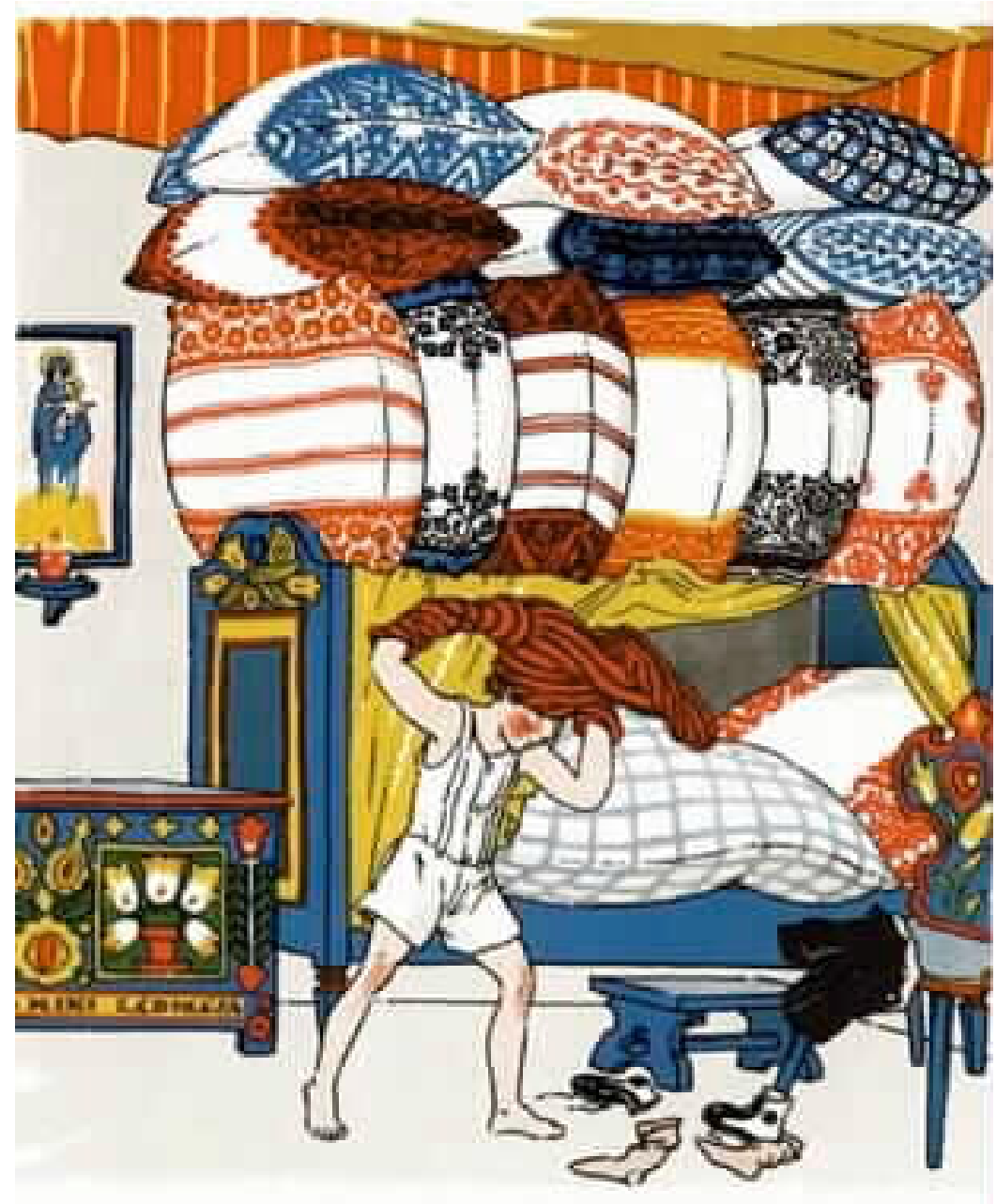


אחד, ואחר כך דפק בדלת. בבית מצא זוג זקנים שהזמינו אותו להיכנס, איש זקן נחמד, ואישה זקנה, שמנה ומחייכת. שניהם ישבו עם גבם לתנור לבן גבוה. מיקי ישב ביניהם וחיים את גבו. היה לו חמים ונעים, הוא נעשה מנומנם, פיהק והתנדנד מצד לצד. הזקנה לקחה את ידו והובילה אותו למיטה. מיקי הביט בהפתעה ושאל "זו מיטה? עוד לא ראיתי כזו." "כן, זו מיטה" ענתה הזקנה המופתעת משאלתו "תוכל לישון כאן." מיקי היה מנומנם אך לא הבין כיצד יוכל לעלות על המיטה.

מונחות היו כריות פוך שמנות, מסודרות זו ליד זו. עליהן מונחת הייתה עוד שורה של כריות שמנות מאוד, ועליהן עוד כריות. בקושי נשאר שם קצת מקום למעלה. הכריות לא היו סתם לבנות, כמו שמיקי הכיר בבית, אלא רקומות בצבעים שונים, אדום, ורוד, כחול, צהוב ושחור.

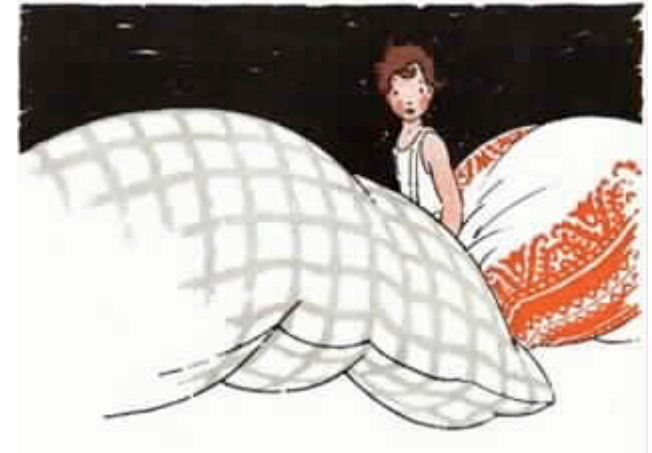


איפה בין כל הכריות האלה עליו לישון? הוא עמד והביט ובסוף החליט לעלות למעלה. אך האישה הבינה כמה עייף מיקי. היא הסיטה את הוילון שתחת המיטה, הוציאה ארבע כריות שמנות ושמה למטה. כרית אחת תחת ראשו ואחת ארוכה כדי להתכסות. מיקי התפשט מהר ונכנס תחת הכריות.



הוא הסתכל מופתע. למטה היה מקום ממוסך, גבוה כמעט עד קצה ראשו. על זה

כמה נעים היה לישון על כל הכריות האלה!
זה היה המקום הרך והחמים ביותר שבו ישן



אי-פעם!

קול מוזר העיר את מיקי מוקדם בבוקר. הוא ירד ממיטת הכריות שלו והביט בחלון. בחוץ ראה כיכר מרוצפת בלוחות גדולים, מרובעים. מסביב עמדו בתים קטנים, מבריקים מסיד לבן.

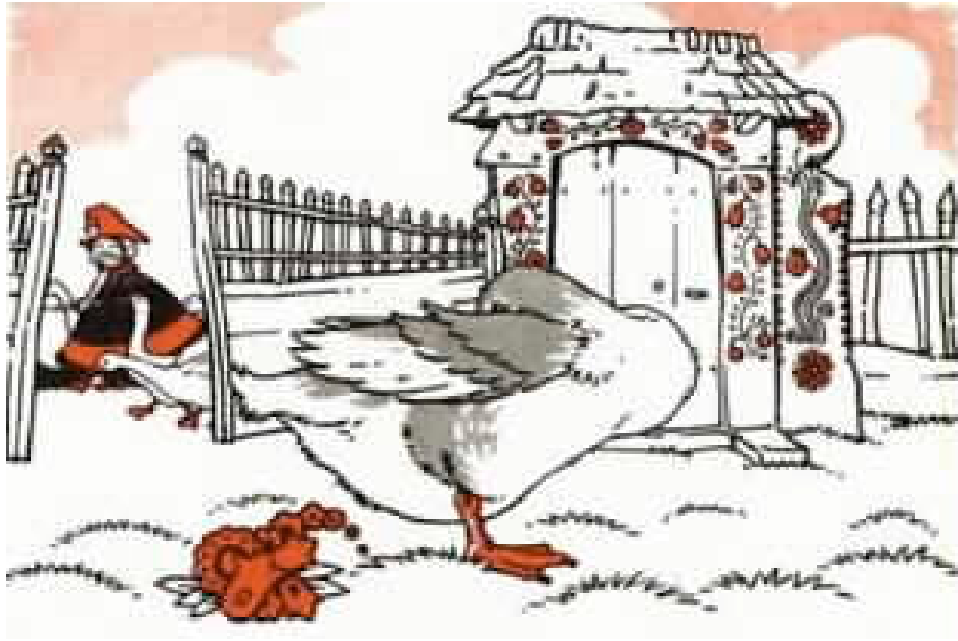
במרכז הכיכר עמד איש גבוה, גבוה מאוד, שתקע בקרן גדולה ומסולסלת.

זה היה הרועה. כל בוקר הוא הוציא את פרות הכפר למרעה, שם הן יכלו לאכול עשב ירוק טרי. הוא שמר עליהן במשך כל היום והחזיר



אותן בערב.

מיקי נשען מהחלון כדי לראות אותו טוב יותר.



הבגדים בקושי כי לא היו להם כפתורים אלה
חבל שקשר אתם היטב לגוף. אך בסוף היה
כבר לבוש ומוכן.
הוא שמע את האישה נוזפת במישהו בחצר,
והלך לשם. האישה כעסה מאוד וקראה "שרי,
שרי, אווזה עצלנית." אווזה לבנה גדולה
עמדה עם ראשה תחת הכנף שלה, ורק
הציצה בעין שחורה אחת. היא נראתה עדיין
מאוד מנומנמת.
"למה לא יצאת עם רוסיקה?" שאלה האישה
את האווזה.

שפם ארוך ושחור היה לרועה. המכנסיים
הלבנים, הרחבים שלו היו רקומים יפה. היו לו
מגפיים שחורים מבריקים וכובע קטן מאוטר
בפרחים. מעיל לבן, כבד כיסה את כתפיו. ביד
אחת הוא החזיק את הקרן שלו ובידו השניה
שוט.

הרועה תקע שנית בקרן, תקיעה ארוכה
ובהירה.

ואז ראה מיקי מראה מופלא. נפתחו כל
השערים שלפני הבתים, ומכל אחד יצאה
פרה בעלת קרניים ארוכות ומסולסלות. לאורך
כל הדרך נמשכה תהלכות הפרות. הן באו
ישר אל הרועה ונעמדו שם מולו. כאשר כל
הכיכר התמלא בפרות הרועה העיף את
השוט, שנתן קול כמו של ירי, והתחיל ללכת
בכוון המרעה, עם הפרות המרימות אחריהן
ענני אבק.

מיקי היה כה שקוע במראה זה שלא שמע
איך הזקנה קוראת לו. כשהסתובב בסוף,
ראה שזרועותיה מלאות בגדים, כאלה כמו
שלבש הרועה, רק קטנים יותר. הוא לבש את



שבסוף ראו עשן ומדורה בשדה. השמש כבר התחילה לשקוע באופק. ליד המדורה ישבו שני רועים ובישלו את ארוחתם. הריח היה נהדר. הם הזמינו את מיקי. כשהאוכל היה מוכן הם מזגו אותו לצלחת גדולה. הרועה הזקן שם את הצלחת על שרפרף מוזר, בעל

"מי זו רוסיקה?" אמר מיקי.
האישה הסבירה לו כי רוסיקה היא רועת האווזים שמוציאה את אווזי הכפר למרעה. השער של החצר היה פתוח כדי ששרי האווזיה תוכל לצאת כשרוסיקה תקרא. אבל הבוקר שרי ישנה עוד ורוסיקה כבר הלכה, עם כל יתר האווזים.



האישה הזקנה כעסה כל כך שמיקי אמר "תני לי להוציא את שרי ולמצוא את רוסיקה והאווזים, בבקשה."
האישה שמחה להצעה ומיקי יצא עם האווזיה שרי.
שרי אמרה שהיא יודעת את הדרך, אך לא כך היה. הם הלכו זמן רב ולא מצאו את רוסיקה ואת האווזים שלה. כל היום הם הלכו. עד

למיקי שהמרק מטיב עם הכובע, כי הוא עושה אותו בלתי חדיר למים. וגם משמש יפה כקערה למתיי. כשמתיי גמר את המרק עד הטיפה האחרונה, הרועה הפך אותו שוב וחבש על ראשו.

אחרי הארוחה הם ישבו ליד המדורה, והרועה הזקן סיפר אגדות נפלאות על אנשים אמיצים



שידעו לרכב מהר יותר מהרוח. הוא הביט לשמיים, הצביע על שביל החלב ואמר שאלה הם העקבות של הלוחמים העתיקים. הרבה סיפורים סיפר עוד הרועה הזקן באותו ערב, אך בסוף הוא נשכב על הארץ, כיסה את עצמו במעיל ונרדם. כך נרדם גם הרועה הצעיר.

שלוש רגליים ונתן למיקי כף עץ. מיקי טעם את התבשיל. זה היה מרק, המרק הטוב ביותר שאכל אי-פעם, מרק כרוב כבוש. שלושתם אכלו מאותה הצלחת. תחילה טבל את הכף שלו הרועה הזקן, אחר כך הרועה הצעיר ואחר כך מיקי.



ליד הרועים ישב כלב שקראו לו מתיי. היו לו תלתלים כסופים משנפלו מעל העיניים והוא נראה מוזר מאוד. כולו מכוסה בתלתלים. אחרי ששלושתם שבעו, הרועה הזקן הוריד את כובעו, הפך אותו עם החוץ פנימה ועשה ממנו כאין קערה. אז שפך פנימה את שארית המרק ונתן אותו למתיי לאכול. הוא הסביר



הזקן שישב בכרכרה הזמין אותם לעלות.
הרכב לא נראה חזק במיוחד אבל הם עלו
עליו בכל זאת, כי הזקן אמר שהוא בדרך
לעיר בודפסט.

מיקי וחבריו היו כבר רעבים. הם לא אכלו
כלום מאז ארוחת המרק בערב. אך ליד עגלה
עברה אישה שסחבה על גבה משהו עטוף
בסמרטוט. הדבר נראה גדול מאוד וכבד, גדול
כמעט כמו מיקי עצמו.

הזקן שעל העגלה קרא דבר מה לאישה והיא
עצרה לרגע. מהסמרטוט הוציאה כיכר לחם
ענקית וסכין. היא חתכה ממנו ארבע פרוסות
גדולות ונתנה להם. הלחם היה טרי וטעים
ביותר. מאותו רגע הנסיעה הייתה כבר נעימה
יותר, ועברה מהר.

מיקי נשאר ער עדיין ושווחח עם שרי ומתיי.
הם לא יכלו לישון. מתיי התלונן על כך שעליו
לרדוף כל היום אחרי כבשים טיפשים,
ושנמאס לו כבר הדבר. הוא גם לא התלהב
במיוחד משאריות מרק שאכל כל יום.
הרועה הזקן הזכיר בסיפורים שלו לעתים
קרובות את השם בודה-פסט. שלושת
החברים החדשים, מיקי, שרי ומתיי החליטו



לחפש את בודה-פסט. הם קמו ועזבו את
המקום זה אחרי זה, בשקט, בשקט, כדי לא
להעיר את הרועים.
הם הלכו כל הלילה וכשהאיר הבוקר מצאו
את עצמם על דרך. כעבור זמן קצר עברה שם
כרכרה רתומה לחמור שמן, בעל אוזניים
ארוכות. רק שני גלגלים היו לכרכרה זו. האיש

רק שרי לא התעייפה, כי כשרגליים התחילו לכאוב לה, יכלה לפרוש כנפיים ולעוף. בקצה אחד הגשרים הם ראו פסל של אריה גדול מאוד. הם עלו על הבסיס שלו והתיישבו לנוח ליד האריה.

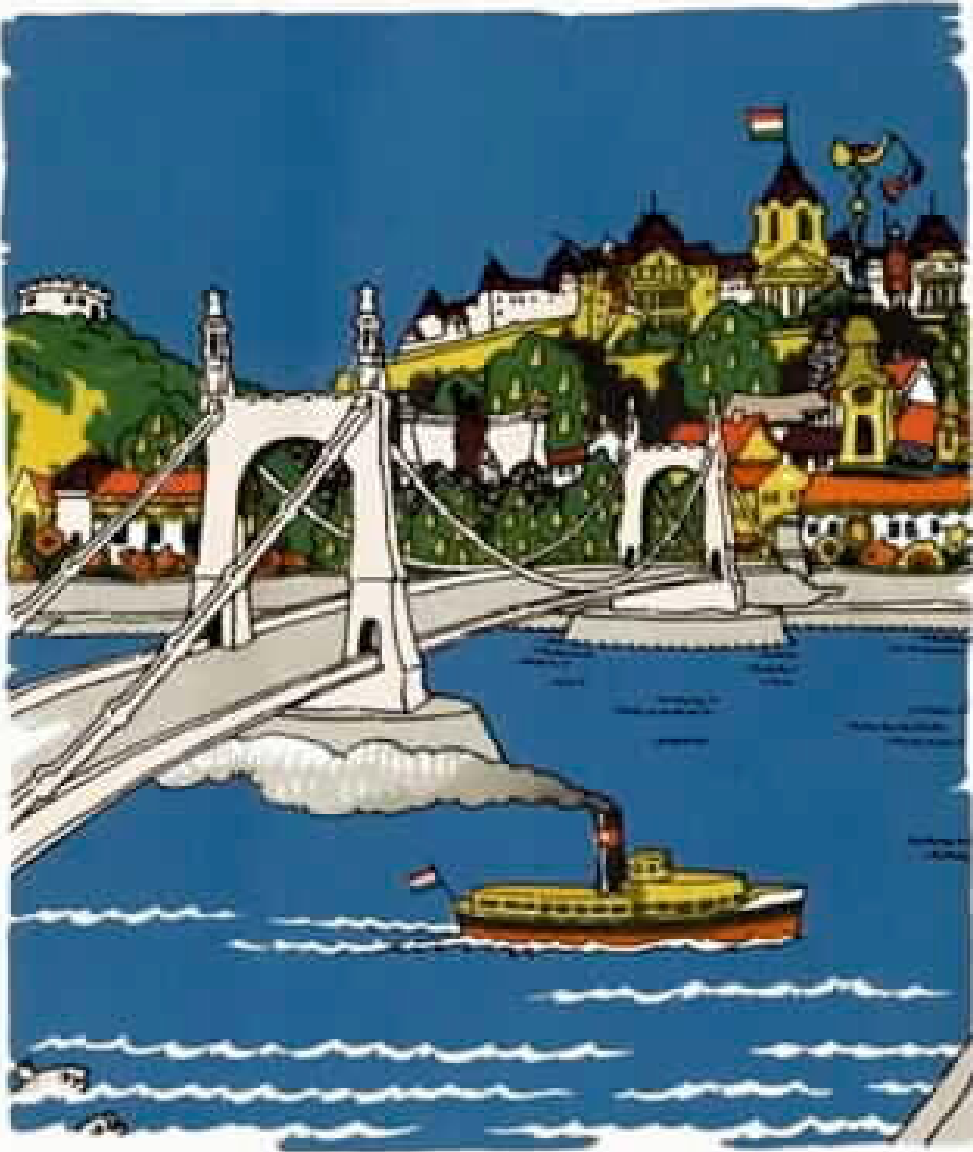


האריה היה מאבן, אך מיקי ראה שדמעות זולגות מעיניו. הוא לא רצה לדבר אתם בכלל, ומיקי, שחיבק אותו בצווארו, ביקש שיספר לו מדוע הוא בוכה. אך האריה לא דיבר ומיקי לא ידע מה לעשות כדי לנחם אותו. ואז אמר מתיי "אני יודע למה הוא לא מדבר. שמעתי את הרועה שסיפר זאת. לאריה אין לשון."



וכך הם הגיעו בסוף לעיר הגדולה, בודפסט. בעצם לא עיר, אלא שתי ערים משני צדי נהר גדול. עיר אחת בשם בודה, עיר שנייה בשם פסט. כדי שאנשים יוכלו לעבור מעיר אחת לשנייה, נבנו מעל הנהר גשרים רבים. מיקי, מתיי ושרי נהנו מאוד מריצה על הגשרים. תחילה הם היו בבודה, אחר כך עברו לפסט ושוב חזרו לבודה.

הם רצו ורצו עד שמיקי התעייף מאוד. אפילו בנעליים היפות שלו הופיעו חורים. גם מתיי היה כבר חסר נשימה והלך עם לשונו בחוץ.



ואז נזכר מיקי כי הזקנה הטובה שבכפר שמה
לו שקית סוכריות בכיס. הוא הוציא חופן



סוכריות ושם לאריה בפיו. האריה הפסיק
לבכות והתחיל לחייך. עם פה מלא סוכריות
איש לא יכול היה לראות שאין לו לשון, וחוץ
מזה הסוכריות היו טעימות מאוד. מיקי
הבטיח שיחזור מאוחר יותר ויביא עוד
סוכריות לאריה.



התברר שהפסל שעשה את האריה שכח
משהו חשוב, ממש חשוב ביותר. הוא עשה
את פיו של האריה פעור, אבל שכח לשים את
הלשון בפה. זה גרם לאריה עוול גדול, אך
היה כבר מאוחר מדי והפסל לא יכול היה
לתקן את הדבר. וכך נשאר האריה עד היום
ללא לשון בפה.

הוא הראה לו שיש לו מספיק כסף כדי לשלם גם עבור רכיבתם של חבריו, למרות שהם רק כלב ואוז. בסוף איש הסחרחה הסכים, אבל בתנאי שמתיי לא ינבח בזמן הסחרור וששרי תשב מאוד בשקט על סוס העץ שלה, ולא

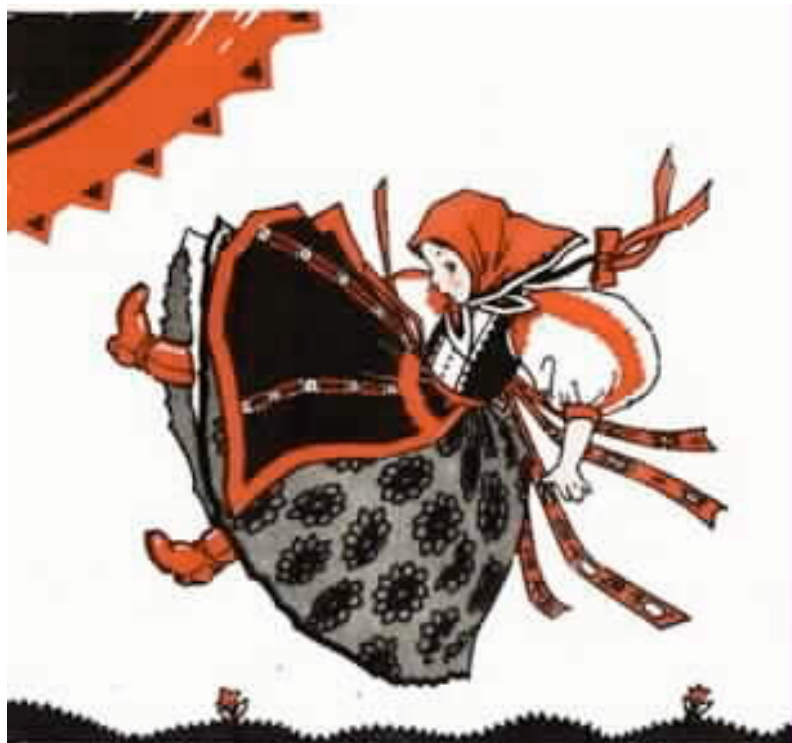


תתחיל להתעופף בזמן הסחרור. כל אחד בחר סוס שנראה לו יפה ועלו עליהם. הם הסתחררו הרבה, הרבה זמן.



אחרי הפגישה עם האריה ומנוחה אחרי ריצות החליטו השלושה לחפש גן שעשועים, שעליו סיפרו עוברי אורח. אנשי רבים הלכו לגן זה כי היה גדול מאוד עם הרבה מקומות בידור. הדבר הראשון שראו שם הייתה סחרחה גדולה שהסתובבה מהר ומוסיקה יפה נשמעה כל הזמן. כשהסחרחה האטה להסתובב ועצרה בסוף, מיקי, שרי ומתיי עלו עליה. אך אז בא אליהם איש הסחרחה, בחור גדול מאוד, בגופיית פסים, והודיע שמתיי ושרי לא יוכלו לרכב על הסחרחה. מיקי לא הסכים לעזוב אותם והתווכח עם איש הסחרחה.

שלושתן רצו לשבת על אותו הסוס, כי פחדו להיפרד. לא היה על הסוס מקום לשלושתן אבל הן עלו עליו בכל זאת. קטושקה ירדה מקדימה והחזיקה במוט שאליו היה הסוס



מחובר. אחריה התיישבה אילונקה ומרישקה המסכנה ירדה לגמרי מאחור, כמעט על זנב הסוס, והחזיקה באילונקה. שוב התחילה המוסיקה והסחרחרה נעה,



לסחרחרה הגיעו שלוש בנות כפריות. הן היו מפוחדות מאוד כי עוד אף פעם לא ראו דבר כזה. קראו להן קטושקה, אילונקה ומרישקה.



הפרווה בחוץ ובימי חורף הקרים הפך אותו
עם הפרווה פנימה, כדי שזו תהיה קרובה
לגוף ותחמם.
מיקי שוחח עם אבא של מרישקה וזה הזמין



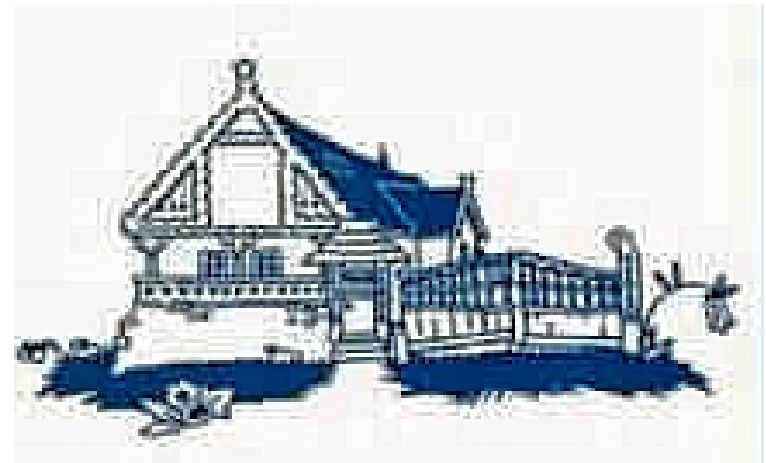
תחילה לאט, אחר כך מהר יותר ויותר.
מרישקה החזיקה על קצה הסוס כמה שרק
יכלה ואז עפה החוצה, ישר על הדשא.
החצאיות שלה התעופפו באוויר כמו בלון
צבעוני.

כשמיקי ראה שמרישקה נופלת, קפץ מיד
מהסוס שלו. גם שרי עפה געגוע. שניהם עזרו
למרישקה לקום, ליישר את בגדיה ולנקות
מהם אבק.

אז התקרב אבא של מרישקה. הוא נראה
מפחיד ומיקי נבהל. האיש היה גבוה מאוד
ולבש מעיל ארוך, עשוי עור כבשים ששימש
אותו כל השנה. בימים חמים נשא אותו עם



ופתאום בבצק הופיע חור. הוא נעשה גדול יותר ויותר ודרכו הציץ מקור צהוב וזוג עיניים שחורות, ואחריהם ראשה של האווזה שרי. היא ישבה תחת השולחן, בלי שמישהו

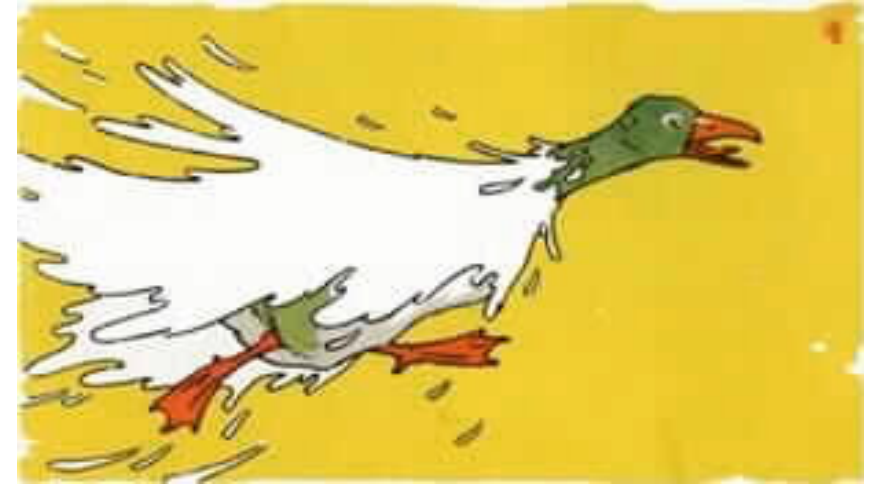


אותו ואת חבריו לביתם. בבית של מרישקה הם נהנו מהאוכל כי אמה של הנערה הייתה טבחית מעולה. יום אחד ראה מיקי איך היא שמה גוש בצק על השולחן, מושכת אותו מצד אחד, עוברת לצדו השני של השולחן ושוב מושכת, וכך שוב ושוב עד שנוצר משטח בצק דקיק יותר ויותר, ובסוף דק מאוד, ומכסה את כל לוח השולחן ונתלה סביב מעבר השוליים. אז היא הלכה כדי להביא זרעי פרג, ולגלגל אותם בתוך הבצק.

מיקי עמד ורצה מאוד לנסות לתקוע אצבע דרך הבצק הנתלה מהשולחן כמו ניר דקיק.

אבל יום אחד הגיעה למיקי מעטפה גדולה ובה שלושה דפי ניר צבעוניים, מודפסים משני צדדים. אלה היו כרטיסי נסיעה, כדי שיוכלו לחזור הביתה. אחד היה עבורו, אחד לשרי ואחד למתיי.

שלושת החברים ארזו מתנות שקיבלו, כדי להביאם הביתה, שקית גדולה של פפריקה, גליל כרוכית ענק ועוד דברים.



הרגיש בה.

"רוצי, שרי, רוצי" אמר מיקי ושרי רצה משם דרך דלת המטבח החוצה, סוחבת אחריה את מחצית בצק הכרוכית כמו כותונת לילה עליה. הבצק נדבק לנוצותיה וימים שלמים לא יכלה לנקר את חתיכות הבצק מעצמה. היא התביישה מאוד וכבר לא נכנסה יותר למטבח. כשאמא של מרישקה חזרה עם זרעי הפרג היא צחקה משרי. אחר כך פיזרה את הפרג על שארית הבצק, גלגלה אותו יפה ואפתה בתנור. כשהכרוכית הייתה מוכנה היא כיבדה את מיקי בחתיכה יפה והוא החליט שעוד לא טעם מעולם עוגה טובה מזו.





מיקי קנה לו בגד חדש, רקום כולו בחוטים
אדומים וורודים. הוא נראה יפה מאוד כשלבש
אותו. אחר כך הוא סרק את שערותיו של
מתיי והלביש מטפחת חדשה לראשה של
שרי. אזי הם לקחו את כרטיסי הנסיעה ויצאו
לדרך לביתו של מיקי.